

Doğduğumuz Ev ve Aile Kaderimizin Temelidir!

Bu tespitimi kendi yaşantımdan kesitler paylaşarak sunacağım.

Küçükken hep anne ve babamın çok kuralcı, sürekli uyarı veren, biraz pasif insanlar olduğunu düşünürdüm.

Babamın bizleri karşısına alarak, evde ve sokakta nasıl davranmamız gerektiğini kendi bilinci ile aktarmaya çalışmasını, özellikle annemin hiç bitmeyen sabır ve istikrarla tembihlerde, telkinlerde bulunmasını ve kendilerine göre bizi terbiye etmeye çalışmalarını pek anlayamazdım. Biraz daha büyüyerek etrafımda gözlem yapabilir hale gelince, ailem ile başka ailelerin farkını anlamaya başlamıştım.

Özellikle bir komşumuzun ailecek yaşantıları dikkatimi çeker sürekli onlarla muhatap olduğumuz için mecburen seyredirdim. Bu aile ile kültür ve sosyo-ekonomik durum açısından çok farklı değildik. Fakat anne ve babalarımızın tutumları oldukça farklıydı.

Benim annem ve babam etrafına duyarlı olan, komşular rahatsız olur diye bizi gürültü yapmamamız için sürekli uyarı veren kimselerdi. Yaşlı bir teyze yolda kalmışsa ona su ve yiyecek ikram eden, komşularla selamı sabahı bilen, güler yüzlü insanlardı. Evimiz ise komşuların rahatça girip çıktığı, evleri kirlenir diye evde oynamasına izin verilmeyen komşu çocuklarının bile gelip rahatça oynadığı, kavganın ve gürültünün çok görülmediği sıcak bir yuva idi.

Fakat karşı komşumuz olan anne ve baba bu değerleri pek önemsemezdi. Evlerine genelde misafir

kabul etmez ve sürekli kavgaları eksik olmazdı.

Çocukları da kendileri gibi geçimsiz, asabi, yalancı ve merhametsiz yapıda yetişmişti. Onlarla her oyun oynamamızda ya canımızı yakarlar ya da eşyalarımıza zarar verirlerdi.

Bir defasında, bizler henüz küçük yaşlardayken birisi bu aileden olan iki çocuk sokakta oyun oynarken tartışmış ve birbirlerine vurmuşlardı. Bu ailenin babası olayı duyar duymaz eline aldığı bir sopayla diğer çocuğun evine baskın yaptı ve çocuğun babasının kafasını vurarak kanatmıştı. Bu saldırganlığını da çocuklarına "bizim kim olduğumuzu bilsinler" diye övünerek anlatmış ve bizler de tüm bunlara şaşkınlık içinde şahit olmuştuk.

Fakat bir başka gün kardeşim ile arkadaşı oyun oynarken kavga etmiş ve bağırma sesleri sokaktan gelince annem de hızla sokağa çıkmıştı. Ben de eyvah kavga büyüyecek diye korkarken; annemin onların yanına varınca başlarını okşadığını, güzelce oynamaları gerektiğini, anlaşılırsa evde yaptığı çörekten ikram edeceğini söylediğini duydum. Kardeşim ve komşu çocuğu hiçbir şey olmamış gibi ellerinde çörekle güzelce oynamaya devam ettiler!

Bu komşumuzun büyük kızı bize oturmaya gelmişti. Geldiğinde ablama yeni alınan terlik hoşuna gittiği için giymiş ve evine giderken de eteğinin altına saklayarak götürmüştü. Annem tüm bu olanları gördüğü halde, çocuktur annesi fark eder gönderir diye beklemişti. Şimdi söylersem koca kız utanır ayıp olur diye terliği geri istememişti. Fakat sonra ne ablamın terliği ne de bir özür geldi. Meğerse diğer çocuklarının da etraftan eşya çalarak getirdiklerinde, annelerinin onlara kızmadığını, hatta kendisinin de gelen eşyaları sevinerek kullandığını üzülerek öğrenmiştim.

Henüz 8-9 yaşlarındayken kardeşlerimle bahçede oyun oynuyordum. Çamurdan pastama mum ve süsleme için yan komşunun ağacından bir parça dal koparmıştım. Bunu gören rahmetli babamın bana ne kadar çok kızdığını halen hatırlıyorum. Bir daha her hangi bir ağaca zarar vermek mi? Başkasının bir şeyini izinsiz almak mı? Vallahi yolda para görsem almam ve almadım da!

Diyeceksiniz ki filmin sonu nasıl bitti? O aileye ne oldu? Ailenin özellikle oğulları büyünce mahalleli başta olmak üzere herkese zarar vermeye başladılar. Sonra iki oğlu da hapse girdi. Biri gasptan, diğeri de hırsızlıktan. Kızları da okumadılar. Vasat bir şekilde hayatlarına devam ediyorlar. Bildiğim kadarıyla halen ailelerinden gelecek maddi yardımlara muhtaçlar maalesef.

Peki ya bize ne oldu? Çok şükür anne ve babamın sevgileri ve fedakarlıkları sayesinde onca fakirliğe ve sorunlara rağmen; vatanına milletine hayırlı bir öğretmen, iki hemşire, iki terzi, bir makine operatörü olarak hayatımıza devam ediyoruz. Hepimiz güzel insanlarla hayatlarımızı birleştirdik, evlendik. Çocuklarımız oldu. Şimdilerde anne ve babamızın bizleri ne kadar güzel yetiştirdiklerini evlatlarımıza anlatarak, tıpkı onlar gibi örnek olmaya çalışıyoruz.

Yüce Allah bütün dostlarımıza hayırlı evlatlar ve komşular nasip eylesin. Sevgili Peygamberinin yoluna sadık olanlar arasına karıştırsın...

Fatma ÖZÇELİK

Sosyolog, Sosyal Hizmet Uzmanı, Karakter ve Değerler Eğitimi Uzmanı

Türkiye Aile Meclisi Yönetim Kurulu Üyesi

Çömleklerimiz Kırılmadan Tedbir Alalım!

Sevgili Anne ve Babalar,

Ben çocuklarımızı birer çömleğe, ilk çömlekçi ustasını anne ve babaya, ikinci çömlek ustasını öğretmene, diğer çömlek ustalarını da arkadaş çevresine ve topluma benzetiyorum. Şöyle ki insan yavrusu aynı çömlek yapılacak toprak gibi fitri özellik ve potansiyelleri ile dünyaya gelir. Birçoğu aileden geçen özellikler ile var olur. Daha sonra aynı çömlekçinin toprağa katacağı suyun kalitesi ve miktarı gibi ailesi de çocuğa katkıda bulunur. Ortaya kalitesi belli bir toprak ve su bileşeni ile meydana gelen bir çömlek çamuru çıkar.

Bazen bu çamur suyun fazla konması sonucu civık ve şekil almaz olur. Aynı fazla şımartılmış terbiye ve temel değerlerden yoksun sevgi, saygı, empati nedir bilmeyen çocuklar gibi. Bazen de az su katıldığı

için sert olur ve yine şekil almaz. Aynı hiç sevgi ve saygı görmediği ve fazla baskıya şiddete maruz kaldığı için asosyal, merhametsiz, şiddet uygulayan ve laf dinlemeyen çocuklar gibi.

İlk çömlek ustası olan ebeveyn ikinci çömlek ustasına yukarıda tarif ettiğim gibi bir çamur teslim ettiğinde işler çok zorlaşır. İkinci çömlek ustası olan öğretmenin işi zor, sıkıntılı ve sonuçsuz kalabilir. Niye mi? Çünkü gelen çamur cıvıksa ona şekil alabilmesi için toprak katsa çamur pütürleşir ve sonradan konulan toprağı bünyesine kabul etmekte zorlanır. Veya olağanüstü bir çaba sonrası şekil alabilir. Bizim eğitim sistemi için bu olağanüstü çabayı yakalamak çok zordur.

Aynı zamanda suyu az toprağı çok konup şekil almayan çamur içinde durum aynıdır. Öğretmen yani ikinci çömlekçi, su katsa da çamur yoğrulup geldiği için çok yumuşaması ya da çömlek olacak kıvama gelmesi çok zordur.

Ama ikinci çömlekçiye (öğretmene) toprağı kaliteli, ince elenmiş, suyu tam kıvamında konulmuş, iyice yoğrulmuş bir çamur geldiğinde ikinci çömlekçi eğer işinin ehli ise yani ustalığı hak ederek o makama oturdu ise çabuk, keyifli, izlemesine doyum olmayacak o güzelim çömlekler meydana çıkar.

Bazen de kalitesi yüksek güzel bir çamur, çömlekçi ustası bildiğiniz birine verilir. Ama o kişi ustalığı ya tam hak etmemiş, tecrübesizdir ya da o işi severek özenerek yapmıyordu. O güzel çamuru alır ve hak etmediği bir şekle sokar ve izleyen herkes üzülür. Tıpkı matematik gibi tüm hayatımızın temelini ve akademik kariyerin olmazsa olmazını oluşturan çok önemli bir dersi, henüz kendisi içselleştirmemiş ve nasıl öğreteceğini de tam anlamamış veya sorunlu davranışları yüzünden birçok kabiliyetli öğrencinin bu dersten soğumasına ve akademik olarak arkada kalmasına sebep olan matematik öğretmeni gibi.

Üçüncü çömlek ustaları ise arkadaş çevresi ve çocuğun muhatap olduğu toplumdur. Onlar ise çömleğin çamuruna ya da şekline etki edemezler ama çömleğin rengine, desenine, sırlanmasına katkıda bulunurlar. Kulpu yamuk, rengi soluk ya da iyi sırlanmadığı için çabuk kırılacak bir hale dönüştürebilirler.

O da iyi bir aile terbiyesi ve iyi bir eğitim almasına rağmen, kötü arkadaş ve çevreden etkilenen yanlış davranışlar sergileyen çocuklara benzer. Onlar için, ailesi de iyi insanlardı, şu güzel okulda okumuştular vah vah arkadaş kurbanı olmuş deyip üzüldüğümüz sınıfa girerler.

Kısacası cıvık (şımartılmış, kural konmamış çocuk) ve çok katı olan (sert, sevgisiz büyütülmüş çocuk) çamur, mükemmeliyetçi çömlek ustasının (yeni öğretmenimiz) eline gelince, onlarla uğraşmak yerine daha iyi yoğrulmuş çamur aramaya giden çömlek ustasına benzedi.

İşte bu yüzden o çömleğe ilk şeklini verecek olan çocukların ilk öğretmenleri olan aileyi güçlendirmek, desteklemek, evlilik ile oluşan aileyi, evlilik daha başlamadan, evlilik okulları sayesinde eğitmek gerekir. Daha sonra oluşan aile için anne ve baba okulları açıp, ebeveynleri orada eğitmek çocuğa, aileye ve topluma yapılabilecek en doğru ve güçlü destek olacaktır.

İyi yetişmiş, güçlü, aile terbiyesi ile bezenmiş çocuğu güzel bir şekilde eğitmek, öğretmenler için zor olmayacağı gibi, çocuğu geliştirici ve keyifli olacaktır. Çevreleri de böyle iyi çocuklarla dolu olunca, sonrasında çocuğun yoldan çıkması ve kötü alışkanlık kazanmasının da önüne geçilecektir.

Fatma ÖZÇELİK

**Sosyolog, Sosyal Hizmet Uzmanı
Karakter ve Değerler Eğitimi Uzmanı**

Görseller: comlekci.com.tr